

at der ved Næringskatten kun bliver at tage Hensyn dertil. Jeg kunde begribe, om man havde sagt: Ved Næringskatten skal der kun tages Hensyn til Næringsens Bæsen, thi det er en gammel Tradition, at en Næring er mere værd end en anden; jeg siger ikke, det var rigtigt, jeg siger kun, det var forstaaeligt, men naar man tager Hensyn til Næringsbrugsens Bessaffenhed og det Omfang, hvori det drives, saa veed jeg virkelig ikke, hvad man eller s skulde kunne tage Hensyn til ved Næringskatten. Dernæst hedder det: „hvormod de Næringsbrugere, som enten i deres Bedrift eller uafhængigt af samme eie en saadan Formue, at de kunne taale at give et yderligere Bidrag, tillige skulle ansættes til en til deres Statteevne svarende Andeel i Hjelpekatten“. Men hvad vil nu det sige for en Næringsdrivende at besidde en Formue, som er uafhængig af hans Næringsdrift? Er der Nogen, som kan sige, hvor den Grændse skal findes? Det er umuligt, det giver jo Anledning til den alerbessynderligste Vilkaarlighed. Naar man optager den her bestemte Maade at ligne Næringskatten paa, saa har man jo kun at ligne Skatten paa Næringsens Udbytte, men det er jo det Samme, man gjør med Hensyn til den øvrige Deel af hans Formue; man ligner en Skat paa hans Formue og paa hans Leilighed til at betale, hvorfor skal man saa prøve paa, ved saa kunstigt et Apparat at dele Ligningen i to Dele og staae og balancere, snart paa den ene, snart paa den anden Side. Det forekommer mig, man har gjort denne Sag saa indviklet som muligt. Jeg kan forstaae, hvad jeg allerede har udtalt, at man siger: Hvor vi i en lang Række af Aar have paa-lignet efter en vis Regel, paa en vis Maade, efter et vist Omfang, der skulle vi ikke opgive denne Paa-ligning. Jeg siger ikke, det er rigtigt, men jeg kan begribe det, og derfor kan

jeg begribe, man siger: Saaledes som Næringskatten blev paa-lagt og i det Omfang, hvori den blev paa-lagt i det eller det Aar, bliver den liggende, og at man saa griber til, uden at tale mere om Næringsdrivende eller Iffennæringsdrivende, forøvrigt at paa-lægge en Skat efter Formue og Leilighed. Jeg kan ogsaa begribe, at man gaaer en anden Vej og siger: Vi opgive hele denne Bessatning af Næringskatten, — som egentlig ikke længere har nogen fornuftig Betydning, og som, idetmindste altsom Næringskatten bliver mere og mere fri, mere og mere taber sin fornuftige Betydning, — men vi paa-lægge en Skat efter Formue og Leilighed ved Siden af de andre Skattegenstande, hvorpaa vi ligne, og naar man kommer dertil, kan jeg ligeledes forstaae, at man siger: Denne Skat skal anvendes til at udfylde det Hul, som staaes der-ved, at Næringskatten ophører og absorberes i den nye Skat, men den hele indviklede Foranstaltning, som her er foreslaaet, kan jeg ikke forstaae. Jeg kan knap forstaae, hvorledes man i Byens Bessyrelse kan være kommen dertil, men jeg tilstaaer, ærligt talt, at jeg forstaaer meget mindre, hvorledes Regjeringen har villet benytte dette som Grundlag for et Lovforslag. Regjeringen maa jo vel lægge Mærke til, i hvilken bessynderlig Forlegenhed den stiller os ligeoverfor en Commune, som den indrømmer en saa stor Indflydelse paa sine egne Sager, at vi endog see den debattere Lovforslag, førend de komme her — hvilket jo med Hensyn til denne Art Lovforslag egentlig aldeles ikke var nødvendigt, og efter min Mening er en Feil — der saa komme til os saa lidet forstøede, om jeg maa bruge det Udtryk — i denne raade communale Tilstand — som det foreliggende Forslag, som ovenikjøbet er, som man jo siger, et Minoritetsforslag fra Kommunen.